

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 257/2022
28.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Саша Петровић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО из ..., чији је пуномоћник Владимир Михај, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1204/2020 од 05.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1204/2020 од 05.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 776/2019 од 24.09.2019. године одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је тужиљи незаконито престао радни однос код туженог и да се поништава решење туженог о отказу уговора о раду број .../... од 22.07.2015. године као незаконито. У ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде штете исплати износ од 10 зарада у износу од 535.311,60 динара са каматом почев од дана подношења тужбе. У ставу трећем изреке обавезана ја тужена да тужљном накнади трошкове парничног поступка у износу од 288.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1204/2020 од 05.03.2021. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је изјавила благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП које су учињене пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужени је оспорио ревизијске наводе и предложио да се ревизија тужиље одбије као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у границама ревизијских разлога прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/11 ... 18/20) Врховни касациони суд је одлучио да ревизија тужиље није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нису од утицаја ревизијски наводи о томе да је другостепена одлука неразумљива, нејасна и противречна, јер се њима суштински указује да таква одлука захваћена битном повредом одредаба партничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Таква битна повреда не представља дозвољени ревизијски разлог предвиђен чланом 407. Закона о парничном поступку, због чега наводи ревидента у том делу нису од утицаја у ревизијском поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на неодређено време од 01.09.2014. године, на пословима ... све до доношења решења туженог број .../... од 22.07.2015. године. Наведеним решењем тужиљи је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду, тачка 3. у вези са Правилником о раду туженог и то члана 63. став 4. тачка 1. и 3, члан 64. став 1. тачка 1., 9., 12., 15., 19., 20. и 44 Правилника. У решењу је описана цела процедура и начин на који су извршене радње од стране тужиље које представљају отказни разлог. Тужиљи су стављене на терет следеће радње као обележје повреде радне обавезе и то: да налог од ВВ за додатно ангажовање људи по хитном поступку добијен у 8,40 дана 11.06.2015. године, уместо за сат времена, тужиља је реализовала после интервенције ГГ и ДД тек у 12,33; дана 05.05.2015. године, није поступила по захтеву непосредног руководиоца да уради инвентар задњих делова, па је исти захтев након опомене 13.05.2015. године, 19.05.2015. године и 29.05.2015. године, реализовала уз много грешака које је утврдио издавалац налога ГГ; дана 29.05.2015. године, по добијању извештаја од Служби одржавања „ЂЂ“ о догађају у коме је виљушкар уништио брза врата на линији бојења, није извршила анализу узрока догађаја и предузела било какве активности у погледу предузимања превентивних мера од стране Службе за одржавање да би се спречиле будуће штете; током маја месеца, иако су се десиле две повреде на раду није обавестила непосредног руководиоца о истим, као и о разлогу обуставе производње запослених на препакивању; у току месеца није сачинила извештај FAS да предузме није одговорно за застој у производњи од 13 минута; дана 06.06.2015. године није предузела мере ради разрешења проблема у вези са складиштењем контејнера у производњи; дана 22.05.2015. године, није предузела мере у вези заустављања рада у производњи ДОО ЂЂ у трајању од 55 минута због клијента ЕЕ и дана 03.06.2015. године, није правилно организовала процес производње, јер је виљушкаристи допустила паузу пре времена за ручак чиме је могао бити угрожен процес клијента ЕЕ. Доношењу оспореног решења претходило је писано упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду од 25.06.2015. године, на који се тужиља изјаснила оспоравајући наводе дате у истом.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд закључује да је тужени доказао да је тужиља учинила повреде радних обавеза које су јој стављене на терет. Све повреде описане у отказном решењу и опредељене као радње пропуштања тужене да предузме радње које је била дужна да предузме и да се односе на способност и ефикасност тужиље у обављању поверених послова, по мишљењу првостепеног суда

представљају повреду радне обавезе или непоштавање дисциплине, те да су се стекли услови за давање отказа засновани на материјалноправним нормама таксативно наведеним у решењу о отказу уговора о раду.

Другостепени суд прихвата утврђено чињенично стање и такође закључује да се тужила није понашала онако како је условљено самим описом њеног радног места, односно карактером радног процеса у којем учествује и да је у извршавању радних обавеза поступала несавесно, немарно и неблаговремено. Другостепени суд у свом образложењу додаје да је за оцену законитости решења која су донета на основу више отказних разлога, као у конкретном случају, довољно да се докаже постојање једног од доказних разлога, што је у конкретном случају утврђено у односу на повреду радне обавезе која је учињена дана 06.06.2015. године, а која је оспореним решењем тужилји стављено на терет.

Из наведених разлога нижестепени судови закључују да је решење о отказу уговора о раду у свему законито и у складу са одредбама члана 179. Закона о раду, због чега одбијају тужбени захтев за поништај истог.

Тужила не прихвата изнето становиште нижестепених судова. У ревизији посебно указује да се не може прихватити закључак нижестепених судова да понашање тужилје у конкретном случају указује на скривљену повреду радне обавезе која се састоји у неблаговременом, несавесном и немарном извршавању радних обавеза, јер се тужила понашала онако како изискују стандарди условљени карактером радног процеса у коме је учествовала. Даље наводи да у изнетом контексту нису на недвосмислен начин потпуно расправљене све околности догађаја које се односе на наведени проблем у вези са гомилањем контејнера у процесу производње код клијента, односно у делу погона „ЂЂ“, а који је друго правно лице, у чијем процесу рада је настао проблем гомилања контејнера.

Ревизија тужилје није основана.

Правилно су нижестепени судови на утврђено чињенично стање применили материјално право на основу ког су одбили тужбени захтев.

У конкретном случају тужилји је решењем отказан уговор о раду из разлога који су детаљно наведени у самом решењу, коме је претходило и упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду у складу са одредбом члана 180. Закона о раду. У решењу о отказу уговора о раду наведене су чињенице које конституишу више отказних разлога и представљају основе за давање отказа предвиђени чланом 179. Закона о раду и члана 63. и 64. Правилника о раду код туженог. На све околности које су од утицаја на доказивање постојања отказних разлога, првостепени суд је извео доказе саслушањем сведока и читањем електронских порука које су запослени код туженог размењивали у циљу решавања постојећих проблема, па из садржине изведених доказа несумњиво произлази закључак да је тужила поступала неблаговремено, уз изостанак сопствене иницијативе у решавању проблема и недостатак ажурности.

Благовремено, марљиво и одговорно извршавања радних обавеза карактеристика је сваког радног места, али се у конкретном случају наведено намеће

као императив имајући у виду да је тужилца била распоређена на пословима супервизора логистике који су према опису радног места, у битном, обухватили послове планирања, организације контроле процеса транспорта, складиштења и отпремања и оптимизација радног процеса у магацину; контрола ефикасности рада, управљање запосленима, помагање у решавању најсложенијих проблема, распоређивања одговорности; развијања организационих и оперативних решења у сектору и друго. Ради се, дакле, о одговорном и комплексном радном месту, где сваки недостатак у извршавању радних обавеза тужилце повлачи низ последица који се одражавају на сам процес производње и радну ефикасност и производни процес туженог. Управо зато испуњавање радних обавеза од стране тужилце и њен однос према радним задацима цењен је у складу са стандардом радног места на коме је тужилца била распоређена, због чега је свако кашњење у испуњавању радних налога, или неиспуњавања уопште, окарактерисано као повреда радне обавезе која води отказу уговора о раду.

Без утицаја су ревизијски наводи којима се указује да чињенично стање није потпуно утврђено у погледу проблема гомилања контејнера у процесу производње код клијента, а што представља један од разлога због ког је отказан уговор о раду. Ово из разлога што у конкретном случају Врховни касациони суд нема овлашћења да цени правилност утврђеног чињеничног стања у смислу одредбе члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, па стога наведени ревизијски наводи не могу бити предмет оцене од стране ревизијског суда.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које суд пази по службеној дужности, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић